

Forfatter: Kierkegaard, Peter Christian

Titel: BREV TIL: Laub, Hardenack Otto Conrad FRA: Kierkegaard, Peter Christian (1868-04-28)

Citation: Kierkegaard, Peter Christian: "BREV TIL: Laub, Hardenack Otto Conrad FRA: Kierkegaard, Peter Christian (1868-04-28)", i *Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)*, Karl Sehønbergs Forlag., s. 248. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002252230-003-shoot-L0022522300030101.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Biskop Otto Laubs Levnet - En livsskildring i breve (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Fra Kierkegaard til Laub.
Aalborg, 28. April 1868.*

Høiærværdige, kjære Hr. Biskop Laub! Naar jeg nu først kommer til, om ikke saa udførligen som jeg kunde ønske, at besvare Deres venlige Henvendelse af 4de ds., saa dog at give Lyd i den Anledning: at erkjende Modtagelsen og bringe Dem min Tak for det nye Vidnesbyrd, den har været for mig om Deres vedvarende Velvillie, saa tør jeg vel, baade ifølge vort Forhold til hinanden i en ikke ganske kort Aarrække, og ifølge hvad De deri udtaler, forudsætte, at De ikke i min Tøven vil have seet noget Spor af, at jeg personligen vidste mig stillet eller ønskede at stille mig anderledes til Deres Høiærværdighed, end forinden vor Dissents i et vigtigt Anliggende var bleven praktisk. Jeg har i den Henseende ganske samme Forestilling som De. Og naar jeg til Biskop Martensen, — hvem jeg, før Nogen ellers kunde sige ham det eller dog havde sagt ham det, underrettede om min Overtagelse af Ministeriet og om mit Program (hvis det fornemme Ord for Kortheds Skyld maa bruges) udtalte mit Ønske om, at vort personlige Forhold ikke maatte forstyrres, den stærke Misbilligelse af Sagen uagtet, han da strax yttrede, — og naar jeg paa Hjemreisen s. 249sidst i Marts opsøgte Biskop Braminer for at hilse venlig paa ham: saa er det vel selvforstaaeligt, at jeg ligeoverfor Deres Høiærværdighed, hvem jeg altid har følt og vidst mig nærmest iblandt alle mine ældre Kolleger, endnu mindre kunde ville lade vor Uenighed angaaende et stort praktisk Spørgsmaal forstyrre vor Enighed i Tro og Kjærlighed. Netop dette vort nærmere Forhold gjorde derimod rigtignok, at jeg, skjøndt jeg ad Jernbanen kom forbi Viborg, ikke forsøgte at standse der og faae et flygtigt Møde og et Par Ords Samtale med Dem ; thi saavel en saadan kort Samtale som en Brevvexling forekom mig og forekommer mig endnu altfor utilfredsstillende for vort Forhold, der, idetmindste som jeg opfatter det, medfører, at jeg maatte ønske enten paa en fuldstændigere Maade og fortroligere at konferere med D. H. baade om Sagen selv, om min Stilling til den, og om mit Haab, Dem og Engelstof angaaende, eller foreløbigen slet ikke at komme ind paa, hvad vi dog nødvendigviis begge vilde have i Tanken og selv i indirecte Ytringer paa Tungen, naar vi skulde mødes saa kort efter min Fratræden.

At jeg under min Funktionstid i Kjøbenhavn har glædet mig, naar jeg saa Noget fra D. H., samt navnlig med særegen Tilfredsstillelse i Henseende til Dem og Deres Indstillinger fulgt det Princip, jeg strax udtalte som mit for H. M. Kongen, at følge Biskopperne, hvor de hver i sit Stifts Anliggender udtalte sig bestemt for Noget, — er det mig kjært, at De har kunnet spore. — Min Reise blev der i Grunden Intet af: istedenfor Udlandet Indlandet i smaa Toure fra Bekjendt til Bekjendt, — tildeels fordi jeg var meget svag og en yngre Medreisende slog mig feil, tildeels fordi jeg følte mig pligtig at s. 250være at træffe med en eller anden Forespørgsel fra min Eftermand, — indtil jeg havnede herhjemme den 3die April. Og jeg har saaledes hverken faaet den Motion, jeg havde tilgode fra Sept. — Decbr. f. A. (siden fik jeg lidt, men sagtens vel silde), eller den Frihed for daglig at høre og læse om det Videre i Rigsdagen og Pressen, der ogsaa kunde været ret angenem. — — —

Og lad mig saa slutte denne lille og sene Epistel, idet jeg gjentager min Overbeviisning og min Tak for, at vort Forhold maa være uforandret, og idet jeg ønsker Dem som mig selv Raads og Styrkes Aand for hvad der skal komme.

Deres hengivne Kierkegaard.